

end sandsynligvis ikke drejer sig om ret store Beløb, fører til et snurrikt Resultat. Det er Slutningsætningen i det forelagte Lovforslag, som gaar ud paa, at det større Beløb, der i Tidrummet fra 1ste Januar 1896 til denne Lovs Ikrafttræden er erlagt i Told af de forannævnte Varer, paa Forlangende skal kunne tilbagebetales. Der er nemlig det mærkelige ved det, at dette Lovforslag jo først fremkommer nu, efter at den gældende Lovs forhøjede Skat allerede delvis er traadt i Kraft, idet den nemlig, hvad Toldtjernerne angaa, allerede fra Nytaar er traadt i Kraft. Derjom det havde været den højterede Finansministers Ønske at faa denne Sag ordnet, forekommer det mig, at det havde været naturliger, at den var kommen frem paa et Tidspunkt, da Loven ikke allerede delvis var traadt i Kraft. Nu kommer man altsaa til at staa over for det Forhold, at allerede erlagt Told af indført Öl vil blive at tilbagebetale. Sæt nu f. Eks., at denne Lov træder i Kraft. Naar Fjerdingaaret saa er omme, vil det Öl, som er indført i Løbet af dette Fjerdingaar, og som altsaa sandsynligvis allerede er solgt og forbrugt, saa Tolden godtgjort, og det vil da være et Toldbeløb, som vedkommende Importører uden videre stikke i Lommen. Man vil rimeligvis sige, at den nu ikrafttraadte Toldforhøjelse i Virkeligheden har virket som et Indførjelsforbud, idet det jo vil være vanskeligt at sælge Öl med en forhøjet Told nu, saa længe Olfatten af Hjemmeproduktionen er lavere. Men det holder dog ikke ganske Stik, idet der utvivlsomt er Ølorter, som Forbrugerne ville benytte selv til højere Priser, fordi de netop ville have disse bestemte udenlandske Ølorter. Hvor stort et Beløb det hele kan dreje sig om, er jo ikke godt at vide — meget stort er det vel næppe — men det er dog et ganske besynderligt Forhold, naar der er Tale om en allerede solgt Vare, som den paagældende selvfølgelig har sørget for at sælge med den for ham fornødne Avance, at han paa denne samme Vare kan saa Tolden tilbagebetalt og stikke den i sin egen Lomme. Det anser jeg ikke for rigtig. Jeg skal imidlertid afholde mig fra yderligere Omtale af denne Sag, da den jo nu vil komme til nøjere Overvejelse og Drøftelse i Finansudvalget.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil gerne først besvare det sidst fremkomne mindre Punkt, den Anke, der blev gjort mod det sidste Punktum i Lovforslaget og skal blot i saa Henseende bemærke, at det er jo en Ulempe, der fremkommer ved denne Bestemmelse om Tilbagebetaling af alle-

rede erlagt Told, men det er en Ulempe, man ikke godt kan undgaa, og som heller ikke er saa stor, som den ved første Øjeblik synes, idet det er meget smaa Beløb, det her drejer sig om. Allerede da den forrige Forlængelse af Fristen for de 10 Kroners Ikrafttræden blev gennemført ved Lov, opstod der et saadant tomt Rum, hvor man ikke havde Hjemmel til at lade disse Beløb uopkrævede. Dette skyldtes den Gang, at Loven af 10de April for det første er 10 Dage senere end det ny Finansaar og at den, saa vidt jeg erindrer, heller ikke kom i Lovtidenden saa hurtig, at den straks kunde komme til at virke fra den 10de April. Der var adskillige Beløb, der saaledes vare erlagte i Told, og for hvilke man, som sagt, ikke havde nogen Hjemmel til at lade dem være uopkrævede; disse bleve da senere tilbagebetalt. Nu staa Spørgsmaalet jo skarpt, idet det bliver en længere Periode — som den ærede Taler gjorde opmærksom paa, i det mindste 4 Maanedag — hvor der af indklarede Varer vil blive erlagt Told, som skal tilbagebetales, hvis denne Lov træder i Kraft. Det er imidlertid overmaade smaa Beløb, det her drejer sig om. Paa Føde kommer der saa at sige ikke Öl her ind, der kommer en Del paa Glasfer; men tager man et helt Finansaar, er det i Reglen kun 10,000 Kr., der falder paa saadanne importerede Ovarer og dermed beslagtede Artikler. Jeg tror derfor, at Ulempen i og for sig ikke er saa grumme stor. Uvissheden vilde jo blive fortsat yderligere, derjom man gik ind paa Loven her, men med den Forandring, som den ærede første Taler, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgrebs (C. Hage) nævnte, nemlig at den kun skulde gælde til 1ste April 1897. Saa vilde det rimeligvis atter gentage sig, at man ikke fik gennemført Loven inden Januar, og saa vilde der atter komme en Tid, i hvilken disse udenlandske Toldvarer ligesom svævede i Luften, og Importørerne ikke vidste, om de kunde vente at saa Tolden refunderet eller ikke. Alene af den Grund finder jeg, at det vilde være rigtigere — som jeg ogsaa har tilladt mig at foreslaa — at den ny Lov kom til at gælde indtil 1ste Oktober næste Aar.

Hvad Lovforslaget i dets Helhed angaar, da er min Stilling til denne Sag den, at jeg har anset det for min ligefremme Pligt at forelægge Rigsdagen Sagen til Afgørelse, idet den Toldkommission, som jeg i Forening med Rigsdagen har faaet nedsat, ikke har kunnet afslutte sine Arbejder, og da der under Toldkommissionens Overvejelse ogsaa henhører Bestatning af Öl og andre Drikkevarer ligesom ogsaa af alle alkoholistiske Va-